

Slovenské národní povstání - 80.výročí

SNP bylo ozbrojeným odbojem, který probíhal během druhé světové války. Povstání propuklo 29. srpna 1944 a trvalo až do října stejného roku. Šlo o reakci na nacistickou okupaci Slovenska a snahu slovenských odbojů, spojenců a vlastenců o osvobození Slovenska z jejich moci.

Právě osvobození Slovenska od nacistické okupace byl hlavní cíl celé události. Chtěli také obnovit nezávislost své země, protože Slovensko bylo od roku 1939 pod německým vlivem.

Proti nacistům v Německu nebojovali pouze Slováci. Povstáním tak podpořili i další spojence, kteří se snažili o stejnou věc. Mezi ně patřil např. Sovětský svaz, Spojené království nebo USA.

Již tehdy se odbojáři snažili přivést do střední Evropy demokracii a svobodný politický systém. To se jim nedařilo ani mnoho let poté, ale právě v této akci bylo zaseto semínko demokracie a svobody. Povstání organizovali odbojové skupiny, komunističtí partyzáni, vojenské jednotky a političtí vůdci. Tato událost jistě nedopadla ihned tak, jak si přáli. Jejich hlavní cíle se splnily až po mnoha letech, ale přesto se těchto pár měsíců zapsalo do dějin Slovenska.

Dopady na Slovensko

Povstání nepřineslo okamžitě výsledky a plné osvobození od nacistické okupace. Ukázalo ale celé Evropě, že Slovensko chce být samostatné a touží po nezávislosti. Osamostatnění přišlo až po ukončení druhé světové války, kdy se tato země stala součástí Československa.

SNP měla velký vliv na poválečný politický vývoj a život v Československu. Již tehdy se začaly formovat změny, které později vedly k zavedení demokracie.

Tato historická událost se stala symbolem hrdinství a odvahy slovenského národa v boji proti nacistům. Osoby, které se na tom podílely, byly později oslavovány jako národní hrdinové. Právě oni se nejvíce podíleli na tom, že se Slovensko a jeho lid začal znovu hlásit ke své kultuře a národnímu dědictví.

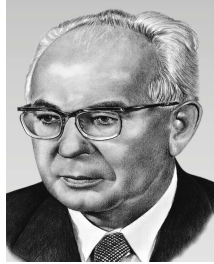
Odkaz pro budoucí generace

Toto výročí nám všem připomíná odvahu a odhodlání lidí, kteří v minulosti bojovali za svobodu, kterou máme dnes. Může to sloužit také jako inspirace pro budoucí generace, aby se postavily za své hodnoty.

Oslavou tohoto dne vyjadřujeme důležitost národní jednoty a spolupráce. Uctíváme také národní hrdiny prostřednictvím památníků a kulturních událostí. Tím vzdáváme hold jejich práci a obětavosti.

Povstání podtrhuje také význam lidských práv, demokracie a svobody. To jsou hodnoty, které dnes bereme jako samozřejmost, ale lidé v minulosti za ně museli bojovat. Právě z těchto důvodů jsou oslavy a připomínání výročí velmi důležité pro celou společnost. Red.

Jednou z nejvýznamnějších postav tohoto odboje byl Gustáv Husák, který svým neohroženým postojem a neúnavnou prací přispěl k organizaci a vedení povstání. Jeho role v SNP nebyla jen vojenská, ale také politická a morální, čímž se zapsal do historie jako jeden z hrdinů této významné kapitoly slovenských a československých dějin.

Gustáv Husák, který byl již před SNP aktivním členem odboje proti nacistickému režimu, se významně podílel na přípravách povstání. Jako člen ústředního výboru Komunistické strany Slovenska měl klíčovou roli v koordinaci různých odbojových skupin a v přípravě na ozbrojený odpor. Jeho organizační schopnosti a strategické myšlení byly zásadní pro sjednocení různorodých odbojových sil a vytvoření jednotné fronty proti okupačním silám. Do této jednotné fronty se počítali právě nejen komunisté, ale i mnozí další vlastenci.

Navzdory různým názorům na jeho pozdější politickou kariéru, jeho příspěvek ke SNP zůstává neoddiskutovatelným svědectvím jeho hrdinství a oddanosti slovenskému, potažmo československému národu.

Jan Klán

Co je nového?!

I po řadě let diskusí a politického boje je **dvojitá kvalita potravin** nadále problémem, kvůli kterému jsou čeští občané v Evropě za otloukánky. V nedávné době proběhl sociálními sítěmi případ se zmrzlinou Cornetto, pro jejíž přípravu se v Itálii používá smetana, zatímco u nás odstředěné mléko. V tomto případě výrobce přislíbil nápravu, v případech ostatních však výrobci nadále využívají nedostatečné legislativy, aby si z České republiky dělali odpadkový koš Evropy. Od předloňského roku, kdy novela o zákazu dvojitě kvality potravin nabyla platnosti, došlo totiž k jejímu odhalení pouze v jednom případě. To však zdaleka neznamená, že se na českých pultech prodávají potraviny s identickým složením jako v zahraničí. Příkladem budiž koncern Coca-Cola company, který pro východní Evropu místo cukru používá fruktózo-glukózový sirup s větším množstvím kalorií. V nápoji Fanta pak v Itálii najdete 12% podíl pomerančového džusu, ale v ČR je to pouhých pět procent. Navzdory tomu, že Coca-Cola přiznala, že za touto strategií jsou ekonomické důvody, čímž de facto přiznala, že evropské občany dělí do dvou kategorií, je na její počínání Státní zemědělská a potravinářská inspekce krátká. Důvod? Nynější podoba směrnice Evropské unie, pod níž se mimochodem zásadně podepsala eurokomisařka Věra Jourová z ANO 2011, nabízí producentům spoustu možností, jak ji obejít.

Podle české novely zákona o potravinách a tabákových výrobcích potraviny dvojitě kvality nemohou být na trh uváděny, pokud to není odůvodněno oprávněnými a objektivními skutečnostmi. Podobný prostor dává výrobci i směrnice Evropské unie. Za oprávněnou skutečnost je však považována i často využívaná naprosto absurdní argumentace o tzv. preferenci chuti spotřebitelů. Osobně tedy neznám nikoho, kdo by například v masové konzervě preferoval méně masa...

Další možností je upravit obal výrobku tak, aby nemohlo v očích spotřebitelů dojít k záměně. V realitě však stačí naprosto zanedbatelná změna. Praxe tedy funguje tak, že výrobci stačí upravit velikost písma na obalu, barvu či obrázek a stejnou potravinu může ve dvojitě kvalitě vesele prodávat dál. Podobně se ukázalo rovněž to, že výrobci v tichosti zmenšují balení. Naposled to »prasklo« u oblíbených brambůrků Bohemia Chips, které postupně klesly ze 100 gramů na 60. Podotýkám jen, že společnost Intersnack zvýšila v roce 2022 tržby na téměř 2 mld.Kč a čistý zisk jí stoupl o 30 %!

I přes tohle všechno si představitelé vládní koalice dovolují občanům tvrdit, že dvojitá kvalita potravin vlastně neexistuje, jako mi do očí v jednom diskusním pořadu tvrdila na jaře europoslankyně Šojdrová z KDU-ČSL. Dvojitá kvalita potravin by i v tomto volebním období měla na půdě europarlamentu zůstat tématem k diskusi, dokud nedojde ke zpřísnění regulace takovým způsobem, který neumožní nadnárodním koncernům i politikům dělat si z občanů České republiky »dobrý den«.

Zase občanům lhali, že na změnách DPH vydělají! To tvrdil loni premiér Fiala, když vláda schvalovala novou podobu daňových sazeb. Realita? Dvanáctiprocentní snížená daň, kam spadají především potraviny i léky, má Česká republika ve střední Evropě nejvyšší, jak ukázalo srovnání společnosti Forvis Mazars. Zdanění těchto položek je fakticky vyšší jen v Chorvatsku, které sice má i pětiprocentní DPH, ta se ale podle Forvis Mazars uplatňuje jen na mléko a knihy. Pětiprocentní sníženou sazbu DPH na vybrané oblasti mají i Poláci a Maďaři. Ve všech okolních zemích je navíc DPH u potravin nižší než u nás – v Německu je dlouhodobě sedmiprocentní, na Slovensku a v Rakousku desetiprocentní a v Polsku činí pět, u menší části potravin osm procent. Nejen tedy, že si čeští občané kupují nekvalitní potraviny a platí za ně řetězcům víc, ale zároveň za ně ještě odvádí nejvíce peněz státu, který se situací nic nedělá a odmítá je před nekalým chováním potravinových koncernů chránit. A i navzdory tomu, že stát z kapes občanů tahá více peněz. Je na čase, aby stát pochopil, že potřebné změny není možné nechat platit občany a znovu se zamyslet především nad vyšším zdaněním těch nejbohatších.

Po téměř dvou letech od **útku na Nord Stream 2**, tedy na infrastrukturu členského státu EU i NATO, vyplavalo na povrch, že Německo vydalo zatykač na ukrajinského občana pro podezření ze spáchání tohoto útoku. Cesta k tomu byla ale klikatá. Nejprve hysterie, kdy se začalo za útok obviňovat Rusko. Všichni, kteří si přáli počkat na výsledky vyšetřování, byli označováni za »bakterie ruského světa«. Postupné shromažďování důkazů, že za útokem stál nejspíše někdo jiný, a nakonec i přiznání od CIA, že útok byl zřejmě dílem Ukrajiny, máme tedy již přímo zatykač.

V rámci delegace EuroNest jsem zastávala pozici, aby Evropská unie podporovala vyšetřování útoku na svého člena. Jsem tedy ráda, že alespoň vyšetřování Německa nadále pokračovalo i po předčasném konci dánského a švédského vyšetřování. Snad se tím také ukazuje, jak nešťastné je ukazovat prstem na viníka bez jakéhokoliv vyšetřování. Samotnému Ukrajinci, »Vladimirovi Z.« se podařilo prchnout z Polska, kde až do vydání zatykače pobýval, na Ukrajinu před tím, než mohl být zadržen.

Nyní mne však zajímá, jak zareagují naši váleční jestřábi. Dočkáme se nyní silných činů a slov na podporu evropské infrastruktury před útoky za zahraničí? Nebo se budeme pouze usmívat, neboť evropskou infrastrukturu mohl napadnout někdo jiný než Rusové? Jaká bude naše odpověď, pokud se ukáže, že za útok byla odpovědná ukrajinská vláda, jak naznačují výpovědi CIA? Budeme Ukrajině dále dodávat zbraně, aby s nimi na nás mohla případně zaútočit znovu? Přehlédneme fakt, jaká škoda přírodě byla tímto útokem způsobena, zatímco se budeme likvidovat zelenou transformací, přestavbami bydlení a zákazy spalovacích motorů? Těmhle dvojitým metrům už doopravdy STAČILO! **K.Konečná**

Děsím se toho, co MO chystá

Když jsem v několika rozhovorech mé rozhodnutí o Senátu zdůvodňoval a vysvětloval, kromě jiného jsem zmínil, že... »Ve svém věku a po odchodu z čela jediné strany, v níž jsem kdy působil, jsem neměl žádné další politické ambice. Ale od té doby už přilíhám dlouho trpím tím, jaké zákony jsou přijímány – a na jaké si zákonodárci ne a ne udělat čas. Díky své právnícké praxi dnes a denně vnímám, jak amatérské jsou některé přijímané normy a jak destruktivně působí ve společnosti.« Snad jsem nepřivolal

situaci ještě horší, protože z toho, co nyní chystá, resp. do zákona navrhuje ministerstvo obrany, jde opravdu strach. A já chci šířit klid, to také zmiňuji v odpovědi na otázku, proč kandiduji, a tak rovnou dodávám, že taková zručnost snad neprojde. Konkrétně se jedná o návrh zákona, kterým se mění zákon č. 300/2013 Sb., o Vojskové policii a o změně některých zákonů (zákon o Vojskové policii), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. V důvodové zprávě ohledně oné změny citovaného zákona, se kromě jiného uvádí: *»Základním cílem předkládaného návrhu zákona je zefektivnit činnost Vojskové policie, zajistit jí skutečně účelné a účinné podmínky pro plnění jí svěřených úkolů a tam, kde je to důvodné, upravit tyto podmínky pro shodné případy s jejich normativním řešením v zákoně č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Policii České republiky“), a současně dílčími změnami zajistit soulad zákona o Vojskové policii s právním řádem a jeho změnami, ke kterým došlo od přijetí zákona o Vojskové policii, resp. od data nabytí jeho účinnosti dne 1. 10. 2013. ... Návrh zákona se věnuje normativní úpravě oblastí (principů), kde dosavadní praxe dlouhodobě počítuje absencí zákonné úpravy jako překážku pro výkon nezbytných, zásadních a logicky předpokládaných činností. Z posouzení právního a skutkového stavu vyplývá, že situaci není možné řešit mimonormativní cestou, natož pak zvykovým výkonem specifických odborných činností.«*

Čtu v té důvodové zprávě mnoho formulací, které mě silně znepokojují, protože za ta léta zkušeností s tvorbou zákonů a nyní jako advokát umím vidět dopad těch podivných slov. A nyní jednu z těch znepokojujících formulací za všechny další: *»Vstup do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek. Absence zákonné úpravy této oblasti je dlouhodobě pocíťována jako překážka pro výkon nezbytných, zásadních a logicky předpokládaných činností Vojskové policie zejména v případě, že je takový úkon nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob.«*

Zásadní otázka zní – do jakého postavení tato zákonná změna, navrhovaná ministerstvem obrany, vojskou policii posunuje? Má to snad být další bič na neposlušné a názorově nepřizpůsobivé občany (těmi nepřizpůsobivými nemyslím migranty, myslím jimi občany České republiky)? Nebo se v té změně skrývá kompetenční oprávněnost násilně odchyťávat občany nejen na ulici, ale i u nich doma, a posílat je na frontu, jak to již delší dobu praktikuje kyjevský režim? Obávám se však, že je to ještě horší. Že vojská policie se od momentu, kdy tyto změny budou schváleny, stane neomezeným vykonavatelem zvěle Severoatlantické aliance. Zde může právě Senát PČR hrát stěžejní roli. Tak snad už chápete, proč jsem tu kandidaturu přijal! Děším se toho, co všechno se na nás chystá, a považuji za svoji povinnost občana České republiky tomu svým dílem zabránit – bez ohledu na velikost onoho dílu

JUDr. Vojtěch Filip, kandidát do Senátu za KSČM

Ukrajinská operace v Kursku? Chcípající kobyla!

Operaci ukrajinské armády v jižní části Kurské oblasti bych nazval operací Chcípající kobyla.

Jednak byl postup krátkodobý za údajného využití momentu překvapení, nicméně já se domnívám, že Rusové o soustředění jednotek věděli a zahájili se strategickými zálohami ukrajinské armády hru na kočku a myš. Naprosto se tímto shodují s názorem Mikaela Valterssona, bývalého důstojníka švédských ozbrojených sil, politika a náčelníka generálního štábu Švédských demokratů.

Rusko si je vědomo rádooby statické situace na frontě, a proto umožnilo vpád strategických sil Ukrajiny do polostepní Kurské oblasti, kde je oproti Doněcké minimální hustota obyvatelstva a lze tam vést manévrovací boje.

Je zvláštní, že 14 dnů bombardovalo soustředování ukrajinských vojsk v oblasti Sumy, náhle bombardování ustálo a Rusko stáhlo své síly z oblasti Kurska od hranic s Ukrajinou, i když ještě před měsícem a půl to vypadalo na stejnou operaci, jako provedlo v Charkovské oblasti. Zveličování úspěchů ze strany generála Syrského dokonce sepsuli i jeho západní spojenci, stejně jako generál Šedivý, který řekl, že na to obsadit 1000 kilometrů čtverečních nemá v současné době ukrajinská armáda kapacitu. Mám za to, že se její zoufalé vedení inspirovalo nacistickou operací Citadela, kdy taktéž mělo být podle plánu vítězství u Kurska pochodní pro celý svět za využití momentu překvapení. Němci tehdy po porážkách u Moskvy a Stalingradu chtěli ukázat, že ještě válku na východě neprohráli, avšak celá jejich operace skončila totálním fiaskem. A totéž lze očekávat i od vojenské operace ukrajinských sil a lze se důvodně domnívat, že generál Syrskýj dopadne stejně jako v Dobalcevu před devíti lety. Vlákala ukrajinské síly do kotle, kde budou postupně zničeny.

Není bez zajímavosti to, co vyplývá z výsledku zajatých ukrajinských vojáků. Některé jednotky byly před týdnem staženy z Doněcka, čímž došlo k oslabení ukrajinských sil na Donbase a dnes je to korunováno úspěchy ruské armády ve směru na Pokrovsk.

Tato politicky propagační operace, která má ukázat, že Ukrajina bojuje a válku ještě neprohrála, je pouze labutí písní ukrajinských ozbrojených sil, a to i přes blábolení pologramotných českých anál-lytiků, kteří sami neměli v minulosti ani na to absolvovat základní vojenskou službu v české armádě. **Luděk Růžička, právník a publicista**

Česko je národ chudých milionářů

Čtyři miliony korun. Na tolik se za poslední roky zvýšilo jmění českých domácností, vyčísleno v průměru. Jenže zbohatnutí, vyvolané hlavně překotným zdražením nemovitostí, je víceméně optické. Lidem totiž z jejich výdělků přes dva roky ujídá inflace tak moc, že jich stále více má potíže s příjmy vyjít. Česko je tak v nadsázce národem chudých milionářů.

Čisté jmění domácností se v letech 2020 až 2023 zvýšilo skoro o devět bilionů korun, a v součtu tak dosáhlo téměř 25 bilionů, sdělila Novinkám Karolína Zábajková z Českého statistického úřadu. Jmění se počítá jako celkový majetek minus celkové dluhy. I ty se ve zmíněných letech zvedly o více než 433 miliard korun.

„Zpráva o růstu bohatství zní na první pohled příjemně, ale nemá smysl ji přečeňovat,“ míní hlavní ekonom Banky Creditas Dufek. „V první řadě je bohatství velmi nerovnoměrně rozdělené a v druhé řadě při jeho vyčíslování sehrávají velkou roli použité ceny nemovitostí. Právě proto, že v nemovitostech je vlastně největší část tohoto bohatství.“

Ve vlastním domě či bytě bydlí tři čtvrtiny domácností. Z nich přibližně 16 procent mělo předloni své hlavní bydlení zatížené hypotékou nebo jiným úvěrem. Další nemovitost vlastnila téměř čtvrtina českých rodin. S ohledem na to, že až 80 procent lidí žije ve vlastním bytě nebo domě, máme zemi téměř plnou milionářů.

Zatímco v roce 2019 stál podle údajů společnosti Deloitte průměrný 70m byt lehce přes čtyři miliony korun, dnes za něj kupec dá takřka sedm milionů. Nyní navíc byty začaly opět zdražovat. Centrální banka předpokládá do konce roku růst zhruba o pět procent, jiní experti očekávají ještě větší zdražování.

Lidé mohou být účetně velmi bohatí, a přitom svůj domek třeba nezvládnou v zimě ani pořádně vytopit „Ale co to vlastně říká? Nic moc,“ podotkl Petr Dufek. „Pokud ve vlastněné nemovitosti bydlíte, tak vám může být nárůst hodnoty i do jisté míry jedno. Zajímá vás v první řadě to, jak zvládnete provoz, hypotéku a tak podobně. Lidé tak

mohou být takto účetně velmi bohatí, a přitom svůj domek třeba nezvládnou v zimě ani pořádně vytopit a v horším případě ho nemají ani pořádně pojištěný,“ dodal ekonom. Značný podíl na jmění domácností tvoří také auta, jež jsou často v rodině dvě, někde tři. I ta zdražila. Průměrná cena ojetiny podle údajů společnosti Cebia teď činí 287 tisíc korun a je o 63 tisíc vyšší než před pěti lety.

Vysoké ceny v podstatě všeho však nabourávají rozpočty domácností. Kumulovaná inflace v Česku v minulých 4 letech dosáhla 35 %. Mzdy tak reálně mezi posledním čtvrtletím roku 2019 a letošním prvním čtvrtletím oslabily takřka o osm procent. Češi v tomto ohledu dopadli z 38 národností v OECD nejhůř, společně se Švédy.

Ani opticky vyšší příjem v bohaté Praze tak nyní nemusí stačit. „S manželem v součtu vyděláme přes osmdesát tisíc čistého měsíčně, ale stěží vyjdeme. Dovolenou si sice jednou dvakrát za rok dopřejeme, ale třeba do restaurací či za kulturou vůbec nechodíme. Prakticky všechny naše příjmy jdou do hypotéky, na složenky, jídlo a aktivity tří dospívajících dětí,“ popsala Novinkámpí Mikulcová z Prahy.

Až letos, po více než 2 letech, průměrná hrubá mzda začala reálně stoupat. V prvním kvartále činila 43 941 korun. Na průměr ovšem až 2/3 lidí nedosáhnou a podle dat PAQ Research z letošního prvního čtvrtletí 1/3 domácností neušetří v měsíčním rozpočtu vůbec nic a nezřídka se ještě musí zadlužit. **Jakub Svoboda, Finance**

Kladenský rodák dobyl Japonsko

1

Antonín Raymond /původním jménem Reimann/, architekt, který však převážnou část svého života žil v Japonsku a USA. Je považován za jednoho ze zakladatelů moderní architektury v Japonsku. Manželé Raymondovi dokázali citlivě spojit moderní evropské stavební proudy s tradičními japonskými prvky, a to i v pojetí interiéru, o jejichž řešení se starala Noemi. Podle architekta Davida Vávry je Antonín Raymond nejplodnější český architekt 20.století a rozhodně jeden z nejoriginálnějších.

Narodil se 10.května 1888 v rodině kladenského židovského obchodníka Aloise Reimanna /1854 - 1935/ a jeho manželky Růženy, roz. Taussigové/1865 - 1899 /. Rodina bydlela v domě č. 13 na jižní straně náměstí starosty Pavla /dnes sídlo Komerční banky/. Zde vyrůstal spolu se sestrami Irmou /1886 - 1942/ a Elsou /1887- 1942/a bratry Františkem /1890 - 1943/, Egonem /1892 - 1944/ a Viktorem /1894 - 1942/, jejichž životy skončily v koncentračním táboře.

Po absolvování základní školy začal v roce 1900 studovat na nově založené reálce u profesora kreslení u Aloise Boudy. Ten si ihned povšiml jeho výtvarného nadání, a tak na vysvědčení v roce 1903 zapsal: „výborný s obzvláštním pochopením, jak ve vystižení přírody po stránce malebné, též dekorativní kompozici.“ Poklidný život rodiny zasáhlo náhlé úmrtí matky. Otec tak zůstal s dětmi sám. Záhy jej začaly pronásledovat i finanční problémy, které vyvrcholily na podzim roku 1903, kdy byl rodině dům vydražen. Tehdy se s dětmi přestěhoval do Prahy, kde roku 1907 syn Antonín odmaturoval na reálce na Starém Městě pražském. Ještě téhož roku se stal posluchačem na České technice v Praze obor architektura, kde však studium ukončil předčasně/ již v roce 1910 /.

Složitou situaci v rodině, která nastala příchodem macechy, vyřešil Antonín v 1910 odchodem do USA. Jeho cestu provázela řada okolností, jenž se nikdy nepodaří přesně vysvětlit. Na cestu si totiž vzal peníze Spolku posluchačů architektury, kde působil jako pokladník. V krátké době zaslal členům spolku dopis, ve kterém jim napsal, že peníze splatí, jakmile to jen bude možné. Po příjezdu do USA se spojil s krajany, kteří mu pomohli sehnat práci v ateliéru Casse Gilberta, kde pracoval jako kreslič. Díky své pili a pracovitosti se zde rychle osvědčil, a tak jej Gilbert na jaře 1914 poslal na studijní cestu po Madeíře, severní Africe, jihu Španělska, Francii a Itálii. Při návštěvě Itálie jej zastihla zpráva o atentátu na Františka Ferdinanda d'Este. Evropské státy byly ve válečném stavu a tak se Itálie pro Antonína stala nebezpečná. Díky přátelům a známým z nové vlasti získal americké doklady. Novým domovem se pro něj se tak staly USA. A tak v těchto dnech zmizel Antonín Reimann, aby se v USA objevil nový Čechoameričan Antonín Raymond. Cestou do USA se na parniku seznámil s Noemi Pernisen/1889 - 1980/, se kterou se 15.prosince 1914 oženil. I díky jejím kontaktům, začali manželé spolupracovat s předním americkým architektem Frankem Lloydem Wrightem v jeho kancelářích v Taliesinu. Antonínova práce v ateliéru však netrvala dlouho. Když v roce 1917 vstoupily USA do války dostal i on povolávací rozkaz. Během několika měsíců byl převelen ke zpravodajské službě, odkud po výcviku byl odvelen do Evropy, kde sloužil až do konce války. Během výkonu služby se seznámil s představiteli Československé národní rady T.G.Masarykem, E.Benešem a M.R.Štefánikem. Zbytek války prožil v Bernu.

Po ukončení války navštívil nejprve známé v Evropě a na podzim se vrátil ke své práci do Wrightova ateliéru. Ten jej pověřil pověřil funkcí stavebního dozoru při stavbě hotelu Imperial v Tokiu. Toto rozhodnutí mělo pro další život manželů Raymondových zásadní význam. Když poprvé spatřili Japonsko, okamžitě se do této osobité a exotické země zamilovali a rozhodli se zde žít a podnikat. Během několika měsíců se Antonínovi podařilo finančně vyrovnat se Spolkem posluchačů architektury v Praze. Přestože v létě 1919 zanechal v Praze u bratra Viktora dostatečný obnos, který měl spolku ztrátu nahradit, dostihl Antonína v Tokiu zatykač. V dochovaném dopisu celou situaci popisuje. Připomíná, že již jednou svůj dluh zaplatil, avšak za svoji chybu je ochoten zaplatit znovu, ale požaduje potvrzení, že k němu již spolek nebude mít žádné pohledávky. V roce 1924 byl spor definitivně ukončen.

V roce 1921 založil v Tokiu vlastní stavební a projekční kancelář a během krátké doby se stal vyhledávaným architektem. Mezi jeho první zakázky patřila stavba Hošiho školy v Tokiu, jejíž plány vznikly během jedné noci. Její dokončení se však opozdilo vinou tragického zemětřesení, které v roce 1923 změnilo život země. Tokio, přestalo během několika minut existovat. Jednou z mála budov, které vydržely toto zemětřesení patřil Imperial Hotel v Tokiu. Tehdy rozhodl starosta Tokia baron Šinpei Goto o výstavbě nového, moderního Tokia. Tehdy získal Antonín Raymond řadu exkluzivních zakázek, což mu umožnilo rozšířit firmu a přijmou nové zaměstnance. V letech 1926 -1937 působil v Tokiu také jako honorární konzul Československa. Exekvatur /konzulské povolení / mu japonskou vládou bylo uděleno dne 11.září 1926 a československý konzulát tak Raymond mohl otevřít již 21.září 1926. Za tuto diplomatickou činnost získal v roce 1928 Řád bílého lva IV.stupně. Z titulu zastávané funkce byl zván do nejvyšších vládních kruhů japonské společnosti a tak díky tomu získával zakázky jednotlivců na soukromé vily, tak i celospolečenského významu/např. Hošiho škola/1921 - 1924/, Ženská křesťanská kolej v Tokiu/1921 - 1938/, Mezinárodní škola Svatého Srdce v Tokiu/ 1924 - 1938/, Golfový klub/ 1931 - 1932/, kostel sv.Pavla v Karuizawě/1933 - 1935/. Ze soukromých projektů pak vlastní dům v Reinanzace.

J.Kústka

Milady Horákové 497Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

e.mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://<http://kladno.kscm.cz> MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevrací